YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

3 päivänä huhtikuuta 2008 *

Asiassa C-331/06,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Rechtbank te Amsterdam (Alankomaat) on esittänyt 27.7.2006 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 31.7.2006, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

K. D. Chuck

vastaan

Raad van Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit L. Bay Larsen, K. Schiemann, P. Kūris (esittelevä tuomari) ja J.-C. Bonichot,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

julkisasiamies: J. Mazák,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 27.9.2007 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Raad van Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, edustajinaan advocaat E. Pijnacker Hordijk ja advocaat S. J. H. Evans,

– Alankomaiden hallitus, asiamiehenään H. Sevenster,

– Kreikan hallitus, asiamiehinään K. Georgiadis, Z. Chatzipavlou ja O. Patsopoulou,

– Italian hallitus, asiamiehenään I. M. Braguglia, avustajanaan avvocato dello Stato W. Ferrante,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään V. Kreuschitz ja M. van Beek,

kuultuaan julkisasiamiehen 16.1.2008 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 (EYVL L 149, s. 2), sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 31.3.2004 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 631/2004 (EUVL L 100, s. 1; jäljempänä asetus N:o 1408/71), 48 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa kantajana on Chuck ja vastaajana Raad van Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank (sosiaalivakuutuslaitoksen hallitus, jäljempänä SVB) ja joka koskee sitä, että viimeksi mainittu kieltäytyi ottamasta huomioon Chuckin Tanskassa maksamia sosiaaliturvamaksuja, koska tämä ei eläkehakemuksensa jättämisajankohtana asunut jäsenvaltiossa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön säännöstö

3 Asetuksen N:o 1408/71 2 artiklassa määritellään asetuksen soveltamisalaan kuuluvat henkilöt ja sen 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tätä asetusta sovelletaan palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja opiskelijoihin, jotka kuuluvat tai ovat kuuluneet yhden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön piiriin ja jotka ovat jäsenvaltion kansalaisia tai jotka ovat valtiottomia henkilöitä tai pakolaisia, jotka asuvat jäsenvaltion alueella, sekä heidän perheenjäseniinsä tai jälkeenjääneisiinsä.”

4 Asetuksen N:o 1408/71 10 artiklassa, jonka otsikko on ”Asumista koskevasta edellytyksestä luopuminen – Pakollisen vakuutuksen vaikutus maksujen palauttamiseen”, säädetään seuraavaa:

”1. Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, työkyvyttömyys-, vanhuus- tai jälkeenjääneiden rahaetuuksia, työtapaturma- tai ammattitautieläkkeitä ja kuolemantapauksen johdosta annettavia avustuksia, joihin on saavutettu oikeus yhden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, ei saa vähentää, muuttaa, keskeyttää, peruuttaa tai takavarikoida sen vuoksi, että etuuden saaja asuu muun jäsenvaltion alueella kuin sen, jossa maksamisesta vastuussa oleva laitos sijaitsee.

– –”

5 Asetuksen N:o 1408/71 48 artiklassa, jonka otsikko on ”Alle vuoden pituiset vakuutus- tai asumiskaudet”, säädetään seuraavaa:

”1. Sen estämättä mitä 46 artiklan 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltion laitos ei ole velvollinen myöntämään etuuksia sen soveltaman lainsäädännön mukaan täyttyneiden sellaisten kausien osalta, jotka on otettava huomioon riskin toteutumishetkellä, jos:

– sanottujen kausien kesto ei ole yhtä vuotta, ja

– jos tämän lainsäädännön mukaan oikeutta etuuteen ei saavuteta vain näiden kausien perusteella.

2. Jokaisen muun jäsenvaltion toimivaltainen laitos ottaa huomioon 1 kohdassa tarkoitetut kaudet soveltaessaan 46 artiklan 2 kohtaa, lukuun ottamatta b alakohdan säännöksiä.

3. Jos 1 kohdan säännösten soveltamisen tuloksena olisi vapautus kaikille kyseisten jäsenvaltioiden laitoksille velvoitteistaan, etuudet myönnetään yksinomaan viimeisen sellaisen valtion lainsäädännön mukaan, jonka mukaiset edellytykset täyttyvät, niin kuin kaikki täyttyneet ja 45 artiklan 1–4 kohdan säännösten mukaan huomioon otetut vakuutus- ja asumiskaudet olisivat täyttyneet tämän valtion lainsäädännön mukaan."

6 Asetuksen N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä 21.3.1972 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 574/72 (EYVL L 74, s. 1; jäljempänä täytäntöönpanoasetus) 36 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos hakija asuu muun kuin jäsenvaltion alueella, hänen on toimitettava [vanhuuseläkettä koskeva] hakemuksensa sen jäsenvaltion toimivaltaiselle laitokselle, jonka lainsäädännön alainen palkattu työntekijä tai itsenäinen ammatinharjoittaja viimeksi oli."

Kansallinen säännöstö

7 Yleisen vanhuuseläkelain (Algemene Ouderdomswet, jäljempänä AOW) 6 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Tässä laissa tarkoitettuja vakuutettuja ovat

a) Alankomaissa asuvat sekä

b) ne, jotka eivät asu Alankomaissa mutta ovat siellä tuloverovelvollisia Alankomaissa tehdyn palkatun työn perusteella ja jotka eivät ole täyttäneet 65 vuotta.”

8 AOW:n 7 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Tämän lain mukaiseen vanhuuseläkkeeseen ovat oikeutettuja

a) henkilöt, jotka ovat täyttäneet 65 vuotta, ja

b) jotka ovat olleet tämän lain mukaisesti vakuutettuja sen jälkeen kun he ovat täyttäneet 15 vuotta ja ennen kuin he ovat täyttäneet 65 vuotta.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

9 Chuck, joka on Yhdistyneen kuningaskunnan kansalainen, asui ja työskenteli Alankomaissa ajanjaksoina 1.9.1972–1.4.1975 ja 1.1.1976–31.12.1977. Näiden jaksojen välisen yhdeksän kuukauden ajan hän työskenteli Tanskassa ja maksoi siellä sosiaaliturvamaksuja. Hän on asunut Yhdysvalloissa 1.1.1978 lukien. Saavutettuaan 65 vuoden iän kantaja teki vanhuuseläkettä koskevan hakemuksen SVB:lle.

10 SVB myönsi Chuckille joulukuusta 2000 lukien korotetun vanhuuseläkkeen, jonka määrää oli alennettu 90 prosenttia niiden 45 vuoden osalta, jolloin hän ei ollut ollut vakuutettuna. SVB ei ottanut eläkkeen laskennassa huomioon Tanskassa täyttyneitä vakuutuskausia, koska Chuck ei enää asunut jäsenvaltion alueella eikä häneen sen vuoksi voitu SVB:n mukaan soveltaa asetuksen N:o 1408/71 48 artiklaa.

11 Chuck teki tästä päätöksestä oikaisuvaatimuksen, jonka SVB hylkäsi 2.1.2002 tekemällään päätöksellä. Chuck nosti tämän jälkeen kanteen Rechtbank te Amsterdamissa.

12 Hän väittää, että asetuksen N:o 1408/71 48 artiklan mukaisesti Tanskassa täyttyneet vakuutuskaudet olisi pitänyt ottaa huomioon vakuutuskausien laskennassa. Sen, että hän ei hakemuksen jättämisajankohtana asunut jäsenvaltion alueella, ei pitäisi estää kyseisen 48 artiklan soveltamista.

13 Rechtbank te Amsterdam päätti 27.7.2006 lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Kun työntekijä asuu [Euroopan] yhteisön ulkopuolella ajankohtana, jolloin hän saavuttaa eläkkeeseen oikeuttavan iän, onko asetuksen [N:o 1408/71] 48 artiklaa sovellettava samalla tavalla kuin sitä sovelletaan tilanteessa, jossa kyseinen työntekijä asuu yhteisön alueella?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

14 Kansallinen tuomioistuin haluaa kysymyksellään tietää, onko asetuksen N:o 1408/71 48 artiklan 2 mukaan sen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen, jossa työntekijä, joka on jonkin jäsenvaltion kansalainen, viimeksi asui, otettava tämän työntekijän vanhuuseläkkeen laskennassa silloin, kun kyseinen työntekijä asuu eläkkeen maksamista koskevan hakemuksen tekoajankohtana kolmannessa valtiossa, huomioon muussa jäsenvaltiossa suoritetut työskentelykaudet samoin edellytyksin kuin jos tämä työntekijä asuisi edelleen yhteisön alueella.

Yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyt huomautukset

15 SVB toteaa, että asetuksessa N:o 1408/71 taataan oikeuksia ja etuja vain yhteisön sisällä liikkuville työntekijöille ja että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ei voida päätellä, että asetuksen henkilölliseen soveltamisalaan kuuluvat henkilöt voivat automaattisesti johtaa siitä oikeuksia.

16 Se lisää, että sen tulisi soveltaa kyseisen asetuksen 48 artiklaa yhteisön ulkopuolella asuvan eläkkeenhakijan tapauksessa vain, jos yhteen laskettavat etuudet ovat maastavientikelpoisia asetuksen 10 artiklan nojalla. Kyseisessä artiklassa taataan kuitenkin mahdollisuus viedä eläke vain toiseen jäsenvaltioon. Tämä merkitsee, että Tanskan viranomaiset eivät ole velvollisia viemään eläkettä kolmanteen valtioon, joten olisi epäloogista, jos mainitussa 48 artiklassa velvoitettaisiin Alankomaiden viranomaiset ottamaan huomioon Chuckin Tanskassa suorittamat maksut.

17 SVB toteaa lisäksi, että koska yhteisön lainsäädännössä ei säädetä tällaisten suoritusten maasta viemisestä, on sitäkin mahdottomampaa johtaa yhteisön lainsäädännöstä oikeutta viedä maasta mahdollisuutta näiden etuuksien yhteen laskemiseen asetuksen N:o 1408/71 48 artiklan 2 kohdan nojalla. Tätä päätelmää tukee sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 883/2004 (EUVL L 166, s. 1) 7 artikla.

18 Esitettyyn kysymykseen annettavan myönteisen vastauksen puolesta Alankomaiden hallitus esittää argumenttina, että EY 42 artiklassa määrätään työntekijöiden vapaan liikkuvuuden kannustamiseksi järjestelmästä, jossa työntekijän sosiaaliturvaan liittyvät oikeudet taataan. Tässä tarkoituksessa kyseisessä artiklassa säädetään yhtäältä ensinnäkin kaikkien vakuutuskausien yhteen laskemisesta, jotta saadaan ja säilytetään oikeus suorituksiin kunkin jäsenvaltion alueen ulkopuolella, ja toisaalta velvollisuudesta maksaa etuuksia koko yhteisön alueella. Täytäntöönpanoasetuksen 36 artiklan 3 kohdassa säädetään lisäksi menettelystä, jonka mukaan muissa kuin jäsenvaltioissa asuvat voivat hakea vanhuus- ja työkyvyttömyyseläkettä.

19 Esitettyyn kysymykseen annettavan kielteisen vastauksen puolesta Alankomaiden hallitus esittää, että asetus N:o 1408/71 on laadittu helpottamaan työntekijöiden ja heidän perheenjäsentensä vapaata liikkuvuutta yhteisön alueella, ja tätä näkemystä tukee myös EY 42 artiklan sanamuoto, jonka mukaan Euroopan unionin neuvosto toteuttaa tarvittavat toimenpiteet, jotka turvaavat sen, että etuudet maksetaan jäsenvaltioiden alueella asuville.

20 Alankomaiden hallitus korostaa lopuksi, että vaikka vanhuuseläke olisikin laskettava asetuksen N:o 1408/71 48 artiklan 2 kohdan mukaisesti, tämä ei merkitse, että se olisi vietävissä kolmanteen valtioon ja maksettavissa siellä. Asetuksessa N:o 1408/71 ei säädetä tästä kysymyksestä, joka kuuluu yksinomaan kansallisen lainsäädännön piiriin.

21 Euroopan yhteisöjen komission mukaan kysymykseen olisi vastattava, että kun työntekijä asuu yhteisön ulkopuolella ajankohtana, jolloin hän saavuttaa eläkkeeseen oikeuttavan iän, asetuksen N:o 1408/71 48 artiklaa on sovellettava samalla tavalla, kuin jos työntekijä asuisi yhteisön alueella. Sen mukaan kyseisen artiklan soveltamisen kannalta merkitystä ei ole sillä, onko asuinpaikka yhteisön alueella vai sen ulkopuolella.

22 Se toteaa tältä osin, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että asetuksen N:o 1408/71 ainoa tavoite on varmistaa kansallisten järjestelmien yhteensovittaminen. Siinä säilytetään erilliset kansalliset järjestelmät, joiden perusteella syntyvät erilliset saatavat eri kansallisilta toimielimiltä.

23 Lisäksi näiden sääntöjen soveltamisen kannalta ratkaiseva arviointiperuste on työntekijän ja sen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmän, jossa hän on ollut vakuutettuna tietyn ajan, välinen suhde, eikä huomioon oteta paikkaa, jossa hän harjoittaa ammattitoimintaansa.

24 Komissio toteaa tältä osin, että SVB:n päättelyn hyväksyminen riistäisi suurelta osin asetuksen N:o 1408/71 mukaisen yhteenlaskuperiaatteen tehokkuuden. Yhteisön oikeussäännöissä ei kuitenkaan edellytetä, että sosiaaliturvasuoritukset tosiasiallisesti maksettaisiin kolmansissa valtioissa. Näiden suoritusten maksamista koskevista menettelyistä säädetään kansallisessa lainsäädännössä.

25 Kreikan ja Italian hallitukset ovat pääasiallisesti samaa mieltä komission kanssa. Kreikan hallitus huomauttaa myös yhteisön alueen ulkopuolella hakemuksen jättämisajankohtana asuvan hakijan tilannetta koskevan täytäntöönpanoasetuksen 36 artiklan tärkeydestä.

Yhteisöjen tuomioistuimen vastaus

26 On palautettava mieleen, että yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että ETY:n perustamissopimuksen 51 artiklassa (josta on tullut EY:n perustamissopimuksen 51 artikla, josta on puolestaan muutettuna tullut EY 42 artikla) sallitaan jäsenvaltioiden sosiaaliturvalainsäädäntöjen väliset erot ja siis myös niissä työskentelevien henkilöiden oikeuksien väliset erot (asia C-227/89, Rönfeldt, tuomio 7.2.1991, Kok. 1991, s. I-323, Kok. Ep. XI, s. I-23, 12 kohta).

27 Asetuksella N:o 1408/71 ei luoda yhteistä sosiaaliturvajärjestelmää vaan annetaan erillisten kansallisten järjestelmien jäädä edelleen voimaan, ja asetuksen tarkoituksena on ainoastaan näiden järjestelmien yhteensovittaminen (asia 21/87, Borowitz, tuomio 5.7.1988, Kok. 1988, s. 3715, 23 kohta). Siinä sallitaan säilyttää erilliset järjestelmät, joiden perusteella syntyvät erilliset saatavat erillisiltä laitoksilta, joihin nähden edunsaajalla on välittömiä oikeuksia joko yksinomaan valtionsisäisen oikeuden nojalla tai valtionsisäisen oikeuden nojalla täydennettynä tarpeen vaatiessa yhteisön oikeudella (asia 100/78, Rossi, tuomio 6.3.1979, Kok. 1979, s. 831, Kok. Ep. IV, s. 421, 13 kohta).

28 Yhteisöjen tuomioistuin on myös todennut, että perustamissopimuksen 51 artiklan täytäntöönpanemiseksi annettuja asetuksia on tulkittava kyseisen artiklan tavoitteen mukaisesti siten, että edistetään siirtotyöläisten vapaan liikkuvuuden yhteisössä mahdollisimman tehokasta toteutumista (ks. asia 10/78, Belbouab, tuomio 12.10.1978, Kok. 1978, s. 1915, 5 kohta ja asia C-105/89, Buhari Haji, tuomio 14.11.1990, Kok. 1990, s. I-4211, 20 kohta).

29 On selvää, että asetus N:o 1408/71 ei koske nimenomaisesti pääasiassa kysymyksessä olevan kaltaista tilannetta siltä osin kuin kysymys on siitä, mikä vaikutus vakuutetun asuinpaikalla hänen vanhuuseläkettä koskevan hakemuksensa jättämisajankohtana on hänen eläkeoikeuksiensa laskemiseen eri jäsenvaltioissa täyttyneiden työskentelykausien osalta.

30 Kyseisen asetuksen 2 artiklassa edellytetään asetuksen soveltamiseksi vain kahden edellytyksen täyttymistä, toisin sanoen sitä, että työntekijä on jäsenvaltion kansalainen (tai valtioton henkilö tai pakolainen, joka asuu jäsenvaltion alueella), ja että hän on tai on ollut yhden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön alainen.

31 Asetuksen 10 artiklassa kielletään asumista koskeva edellytys vain jäsenvaltioiden välillä.

32 Kuten julkisasiamies korostaa ratkaisuehdotuksensa 44 kohdassa, asetuksella N:o 1408/71 pyritään perustamissopimuksen 51 artiklassa määritellyn tavoitteen saavuttamiseen siten, että estetään ne mahdolliset haittavaikutukset, joita sillä, että työntekijät käyttävät oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen, saattaisi olla työntekijöiden ja heidän perheidensä sosiaaliturvaetuuksien saamisen kannalta, erityisesti siltä osin kuin on kysymys sellaisten siirtotyöläisten työurasta, jotka ovat suorittaneet maksuja eri sosiaaliturvajärjestelmiin, ja siis takaamaan työntekijöille oikeusvarmuus sen osalta, että he säilyttävät eläkejärjestelmiin suorittamiinsa maksuihin perustuvat oikeutensa samalla tavoin kuin työntekijä, joka ei ole käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen yhteisön alueella.

33 Koska asetuksen N:o 1408/71 48 artikla koskee erityisesti tietyn jäsenvaltion lainsäädännön mukaisten alle vuoden pituisten vakuutuskausien yhteen laskemista muissa jäsenvaltioissa täyttyneiden vakuutuskausien kanssa, se edesauttaa takaamaan työntekijän liikkumisvapautta jäsenvaltioissa.

34 Lisäksi on todettava, että 48 artiklaa, jossa ei myöskään aseteta sen soveltamisen edellytykseksi työntekijän asuinpaikkaa eläkehakemuksen jättämisajankohtana, ei voida tulkita siten, että pelkästään se, että asianomainen muuttaa asuinpaikkansa kolmanteen valtioon, saattaisi kyseenalaiseksi hänen oikeutensa saada vanhuuseläkkeensä lasketuksi tämän artiklan sisältämien sääntöjen mukaisesti.

35 Täytäntöönpanoasetuksen 36 artiklan 3 kohdasta ilmenee lisäksi yhtäältä, että vanhuuseläkettä koskevan hakemuksen voi esittää henkilö, joka ei asu jäsenvaltion alueella, ja toisaalta, että hakemus on toimitettava sen jäsenvaltion toimivaltaiselle laitokselle, jonka lainsäädännön alainen hakija viimeksi oli. Yhteisön lainsäätäjä on siis ottanut huomioon sen kaltaisen tilanteen, jossa on kolmannessa valtiossa asuva Chuck, joka on aikanaan työntekijänä suorittanut sosiaaliturvamaksuja useissa jäsenvaltioissa.

36 Edellä esitetystä seuraa, että työntekijään, joka on samankaltaisessa tilanteessa kuin Chuck, on hänen vanhuuseläkettään laskettaessa sovellettava periaatetta jäsenvaltioissa suoritettujen työskentelykausien yhteen laskemisesta, sellaisena kuin se on määriteltynä asetuksen N:o 1408/71 2 artiklassa.

37 Lisäksi on huomattava, että asianomaisella viimeisellä jäsenvaltiolla ei ole velvollisuutta maksaa tätä eläkettä kolmannen valtion alueelle.

38 Kuten julkisasiamies on todennut, on huomattava, että vaikka asetuksen N:o 1408/71 10 artiklassa annetaan täytäntöönpanokelpoinen oikeus vastaanottaa maksettava eläke missä tahansa yhteisön jäsenvaltiossa, ei asetukseen eikä yhteisön lainsäädäntöön yleensäkään sisälly säännöstä tai määräystä, jossa velvoitettaisiin jäsenvaltiot maksamaan eläkkeitä kolmansiin valtioihin. Tästä seuraa, että niistä käytännön menettelytavoista, joiden mukaisesti tällainen vanhuuseläke maksetaan, säädetään edelleen sen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä, jossa tämän eläkkeen maksamisesta vastaava laitos sijaitsee.

39 Edellä esitetty huomioon ottaen esitettyyn kysymykseen on vastattava, että asetuksen N:o 1408/71 48 artiklan 2 kohdan mukaan sen jäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen, jossa työntekijä, joka on jonkin jäsenvaltion kansalainen, viimeksi asui, on tämän työntekijän vanhuuseläkkeen laskennassa silloin, kun kyseinen työntekijä asuu eläkkeen maksamista koskevan hakemuksen jättämisajankohtana kolmannessa valtiossa, otettava huomioon jossakin muussa jäsenvaltiossa suoritetut työskentelykaudet samoin edellytyksin, kuin jos kyseinen työntekijä asuisi edelleen yhteisön alueella.

Oikeudenkäyntikulut

40 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 31.3.2004 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 631/2004, 48 artiklan 2 kohdan mukaan sen jäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen, jossa työntekijä, joka on jonkin jäsenvaltion kansalainen, viimeksi asui, on tämän työntekijän vanhuuseläkkeen laskennassa silloin, kun kyseinen työntekijä asuu eläkkeen maksamista koskevan hakemuksen jättämisajankohtana kolmannessa valtiossa, otettava huomioon jossakin muussa jäsenvaltiossa suoritetut työskentelykaudet samoin edellytyksin, kuin jos kyseinen työntekijä asuisi edelleen Euroopan yhteisön alueella.

Allekirjoitukset